

versuri uitate printre butoaiele vechi

Dorin Popa

îmi era atîta de rușine
că te iubesc
încît mă ascundeam
în pivnițe adînci
după cîte un butoi vechi
scîncind încet
să nu audă nimeni
să nu afle nimeni
despre vraja
care mă izbise din senin,
fără ca eu să am vreme
să îmi țin respirația
măcar acum,
după ce, împleticit,
am trecut prin viața mea
fără să o înțeleg,
acum îți pot întinde
scrisorile nescrise atunci,
acum pot, în oglinzile nostalgiei,
să te privesc
drept în față